

A Serafini kódex korunk utolsó talányos, saját belső törvényeinek sem megfelelő, titkozatoságában világos, értelmezhetőségében enigmatikus tárgy (maradjunk egyelőre ennél a meghatározásnál). Minél többet tudunk róla, annál megfoghatatlanabb. Miután a kódex nyelvének megfejtése terén az utóbbi években megtörtént az áttörés, és ennek következtében könyvtárnyi szakirodalom tárta fel a kódex rejtélyeit (ezeket a készülő nagymonográfiában részletesen bemutatjuk), lehetőség nyílt nem csupán a szöveg valódi értelmének kutatására, hanem a kódex egészének (szöveg, kép, műtárgy, orákulum, emlékmű) értelmezésére is. Itt erre nincs elegendő terünk, de felvillantánánk néhány szempontot, amelyek fontos adalékkul szolgálhatnak a kutatás számára. Munkánk hiánypótló, egyben úgy pótolja a hiányt, hogy nem vonja kétségbe készülő nagymonográfiánk létjogosultságát, mely a részletes bizonyítványt tartalmazza majd.

Aki számokkal akarja magyarázni a világot, alapvetően elégedett vele (a világgal). Úgy gondolja, csodálatos rend uralkodik benne, sőt, ezt a rendet meg lehet érteni. És miért ne volna igaza? Még ha ez a rend ironikusan reflektál is fogalmaink gyengeségére. Esetleg mi reflektálunk ironikusan – fogalmaink segítségével – világnk gyengeségeire.

Egészen más a helyzet, ha meg akarjuk változtatni a világot. Esetleg csak módosítani szeretnénk rajta itt-ott. Ennek oka nem lehet más, mint hogy elégedetlenek vagyunk vele. Elégedetlenségünket sok minden kiválthatja, több nagymonográfiát megtölthetnénk az okokkal (itt és most hely hiányában satöbbi, satöbbi...) De elgondolkodtató, hogy bárki, bármikor javításokkal, módosításokkal próbálkozott vagy csak elképzelt efféle a világ bármely parányi szegletével kapcsolatban, az eredetivel sokkal bizarrabb, kellemetlenebb mutációk jöttek létre. Ráadásul mindig csak mutációk. Semmi igazán újat nem tudott egyetlen nagy kísérletező sem felmutatni. Nincs ugyanis semmi a teremtett világon kívül. Nem lehet kitalálni semmit, ami nem létezik.

Ha tehát le akarjuk írni világunkat, jobb, ha eleve (ön)iróniával fogunk hozzá, de még így is alig kerülhető el, hogy kinevetessük magunkat. Ha pedig meg akarjuk változtatni, tervünk kevés sikerrel kecsegtet. A Serafini kódex legfontosabb üzenete éppen ez, igaz, ennek kevés köze van a szerző szándékaihoz.

Nézzük a két kiválasztott kódexlapot: a 287-es és a 293-as számot viselőt. (A kódex lapjainak számozásával kapcsolatos problémákról készülő nagymonográfiánkban részletesen satöbbi, satöbbi...) Mi olyan különleges ebben a két oldalban? Elsősorban az, hogy kiválasztásukban a véletlenszerűségnek azt a semmihez sem hasonlítható módszerét alkalmaztuk, amely során a különböző oldalak viszonyát egymáshoz szándékosan és igen radikálisan nem vettük figyelembe. Az oldalak tartalmi elemzését szigorú következetességgel elutasítottuk, s csupán a tudományos intuíció leginkább szubtilis régióit használtuk, amelyet a költő igen pontosan így fogalmazott meg: madárka szállott rája. A módszer messzemenőn adekvát, sőt, a kódex sajtószertűleg megköveteli. Kutatómunkánk legnagyobb részét ennek a problémának a megoldása foglalta le, s ha figyelembe vesszük, minden korábbi figyelmeztetés ellenére, a számmisztika lehangelően semmitmondó megállapításait, máris fölverteztünk vagyunk a komolytalan, s így komor kérdésekkel szemben. A terjedelmi korlátok e pillanatban nem teszik lehetővé, hogy satöbbi, satöbbi... Néhány kérdésre azonban, legalább a problémafelvetés szintjén, ki kell térnünk (kimerítően foglalkozunk majd vele a nagymonográfia megfelelő satöbbi, satöbbi...)

Első lépésként a két kódexlap ábráit a „totális megértés” módszerének segítségével fogjuk meghatározni. Ennek előfeltétele, hogy léptékváltó új szemléletmódunk eredményeként tudománytalaná minősítünk és figyelmen kívül hagyhatunk bizonyos jelenségeket. Például az ellenvéleményeket vagy a koncepciónkba nem illeszkedő adatokat.

A 287. oldalon a modern fizika és a legmodernebb patafizika alapegységei találkoznak az ebédlőasztalon. Morzsákról van szó, amelyek sem a világ leírásában, sem megváltoztatásában nincsenek segítségünkre, amiért már önmagában hálásnak kell lennünk. Másrészt megváltoztathatatlanok, mert nincs bizarr mutációjuk. Kiterjedésük, súlyuk kifejezhetetlen, ugyanis a végtelenségig oszthatóak. Nincs olyan szubatomi méretű morzsa, amit ne lehetne még legalább további két morzsává választani. Az, hogy a kódex szerzője erre felfigyelt, de a szövegben nem tett említést a kódex keletkezésének idején már hozzáférhető művekre, a szerző hallatlan intuitív zsenijére és egyben műveltelenségére utal (készülő monográfiánkban a szerző behatárolható műveltségére a megfelelő fejezetekben satöbbi, satöbbi...). A morzsa jelentősége azonban rendkívüli, sőt, jelen pillanatban inkább felmérhetetlennek nevezhető. Ezért az egyszerű tény, hogy a kódexben helyet kapott a probléma, már önmagában a legnagyobb művek közé emeli a Pseudo-Serafini. A morzsát ugyanis sokáig csak hulladéknak tekintették, legjobb esetben madáreleségnek. Emberszámba semmi esetre sem vették, bár olyan korban, amikor a világot uraló főemlős ismerte, sőt, használta az adóbevallás és a citrompótló tabletta kifejezést, ez inkább dicséret. Félresöpörttségét azonban kétségtelemé teszi. A morzsa jelentősége olyan nagy, hogy e rövid beszámolóban nem tudjuk maradéktalanul feldolgozni, de féltő, még a készülő nagymonográfia kereteit is szétfeszíti.

A 293. oldal egészen más megközelítést igényel, s ennek maradéktalan érvényesítésére egy ilyen időközi kutatási beszámolóban nincs mód. Arra azonban ki kell térnünk, hogy a szakirodalom eddigi álláspontjával ellentétben, véleményünk szerint nem egy kínai szakács vacsora előtti gyomortükrözésének felnagyított képe látható a műteti előkészítés fázisában (bármennyire is nyomós érvek szólnak emellett, hiszen ezeket a nyomós érveket egytől egyig megcáfoljuk készülő satöbbi, satöbbi...) Biztosra vehetjük, hogy a 4-es, 5-ös és a 6-os metró lezárt vonalainak északi tájain elterjedt társasjáték tábláját látjuk. Vesztes állásnál természetesen. S hogy recens néprajzi megfigyeléseket is tartalmaz a kódex, nem meglepetés, és egyrészt segít a datálásában, másrészt növeli azon anyagrészek számát, amelyekre jelen dolgozatunkban a terjedelmi korlátok satöbbi, satöbbi. A kérdéshez kapcsolódó néhány egyéb, különösen lényeges megállapításról is csupán annyit mondhatunk, hogy satöbbi, satöbbi, satöbbi. Mert mindenképpen helyet kell szorítanunk végkövetkeztetésünknek. Úgy véljük, a kódex nyelvének megfejtésére tett javaslatok nem megalapozottak. Ha kedvünk tartaná, könnyedén bebizonyítanánk, hogy egyetlen szót ismétél végeérhetetlenül. Ez a szó: satöbbi. Sajnos, jelen körülmények között, a kódex részletes ismeretében, nincs kedvünk hozzá.